

Ansas, O.

Tryck n:o G. Mattsson
af Jöf., ökin) Samskötare.

IV 61
Reper

Finland hälsar Sverige.

I.

Långt på mon förlöt min barndom
fjärran mellan vida vatten,
mellan forsars strida strömmar,
där i vemod furan susar,
björken ensam står på sveden.

Ensam liksom björken var jag,
vemodfull som furans susning,
men likt forsens stod min längtan
fjärran hän till hafvets sköte.

Kom till mig en dag en syster,
stark och stor och väl förfaren,
och när först min tro hon vunnit,
tog mig med på färder många.

Hennes följeslage vardt jag,
och vi länge gingo samman;
hon mig lärde goda konster:
tegar plöja, hus att bygga,
slöjda sköna nyttjosaker,
lagar stifta, mildhet älska,
först och sist mång boklig visdom.

Men vi sedan åtskils fördes,
mig en håldstor make borttog,
ej han frågade mitt ja-ord,
ville dock min kärlek vinna.

Känslor stå ej att befalla,
och min dyra syster sörjde,
liksom hon jag sörjde äfven.

Men med plikten väl förtrogen
har mitt nya värf jag uppfyllt,
trogen varit i det lilla,
så den stores aktning vunnit,
hans förtroende därjämte,
och min fröjd, min forna frihet,
mer och mer jag vinner åter.

Se, ej mer i öde skogar
kojans son i mörker sitter.
Han fått ljus, han utåt blickar,
Ser sin framtid mot med glädje,
och hvar dag har större dager,
och hvar morgon större ljusning.

II.

Så sagan om vår forntid,
de dagar hvilka flytt.
Det gamla nu är gånget,
se alt är vordet nytt.
Men i den nya tiden
som förr på fädrens sätt
det unga Finland kämpar
sin kamp mot makt om rätt.

Vi smäda ej oss själfve,
ej bo vårt öde bygt,
ty våra fäders kärlek,
vårt arbet' det gjort trygt.
Och än har Finland söner
som ha det landet kärt,
som alt sitt värk, sin sträfvan
detsamma egna lärt.

Vi tro på Finlands framtid:
Europas yngsta folk
skall än för fjärran öster
bli västländsk bildnings tolk.
Miljoner stamförvandter
bak våra skogars natt
ännu i dagen träda
att vakta ljuset's skatt!

Se det är Finlands uppgift,
dess rätt liksom dess plikt,
och denna stolta sträfvan
vi ha vårt arbet' vigt.
Vi veta hvad vi vilja,
och ungdoms tro är stark;
den yngste ej blott yfves,
han står på egen mark.

Men när så Finland fyller
sitt värf i folkens led
och bildningsfrön sår fjärran
på dunkel mo och hed,
då alltid vänder blicken
till väster åter om,
ty därifrån den plantan
först till oss själfve kom.

Och än de starka banden
med Sveas stolta stam
oss äfven binda samman
med alt som nytt går fram.
I forntid som i nutid
vi lika samfält stå,
fast annan nu är striden
och vapnen likaså.

Ty vi till hälsning sträcka
vår fasta, varma hand,
det är ej vi allena,
det är vårt hela land:
det är vår tack, vår kärlek,
vår minnesgoda tro,
som i den handen räckas
ifrån vårt gömda bo.

På Suomis egen tunga,
på stolt Norrâna mål
hon skall Er nå vår helsning
förutan flärd och prål.
Det unga Finlands handslag,
Ni vill ju mot det ta? —
Högt lefve gamla Sverge,
hurra, hurra, hurra!

O. Ansas.

